

community

The New Apostolic Church around the world

04/2021/AI

Çfarë është me të vërtetë e rëndësishme

Kryeartikulli

*E rëndësishme për shërimin,
për shpëtimin*

Shërbesa fetare

*Shpirti i Shenjtë drejton,
udhëheq*

Doktrina kishtare

*Vlerësim i barabartë për
burrin dhe gruan (Pjesa 2)*

New Apostolic Church
International



■ Kryeartikulli

- 3 E rëndësishme për shërimin, shpëtimin

■ Shërbesa fetare

- 4 Nga asgjëja në një gjë të re – Shpirti i Shenjtë drejton, udhëheq

■ Këndi i fëmijëve

- 10 Abrahami lutet për qytetin Sodom
- 12 Për vizitë tek Tabitha në Tema (Gana)

■ Doktrina

- 14 Vlerësim i barabartë për burrin dhe gruan (Pjesa 2)

■ Lajme globale

- 18 Emërimi i grave në post – rruga drejt vendimit

Rëndësia e shërimit, shpëtimit

Të dashurit e mi, motra e vëllezër të besimit,

çfarë është me të vërtetë e rëndësishme? Kjo pyetje lind shpesh në jetën njerëzore. Dhe rekomandimi është shpesh: Le të përqëndrohemi tek ajo çka është më e rëndësishme!

Edhe dishepujt e Jezusit duhet ta mësonin këtë: Nëse donin që mesazhi, që ata dëshironin të shpallnin, të mbërrinte tek njerëzit, atëhere duhet të përqëndroheshin tek më kryesorja, më e rëndësishmja. Gjithshka tjetër, si p.sh. imagjinata e hebrenjve rreth rrethprerjes (bërjes synet) ose rreth ligjit të gjërave, ushqimeve të pastra duhet të anashkaloheshin, me qëllim që të arrinte tek njerëzit. Pasi ato nuk ishin të rëndësishme për shpëtimin, shërimin e shpirtit.

E njëjta gjë vlen edhe për ne sot. Ne duam të çojmë më tej mesazhin e shpëtimit, shërimit nëpërmjet Jezu Krishtit – tek të gjithë njerëzit. Kjo mund të ndodhë nese ne do të përqëndrohemi tek më e rëndësishmja. Gjithshka që ka të bëjë me personin tonë Person, historinë dhe kulturën tonë, nuk i shërben shërimit, shpëtimit. Nga këto duhet të ndahemi, nëse duam të përhapim mesimet e Jezu Krishtit rreth shpëtimit, shërimit. Rregullat e sjelljes në tokë mund të ndryshojnë – mesazhi, lajmi i gëzuar rreth shpëtimit, shërimit qëndron.



Jean-Luc Schneider

Edhe për fëmijët tanë, është e rëndësishme që të ndërgjegjësohen për atë që është vërtet e rëndësishme për shpëtimin. Ne nuk duam t'i detyrojmë ata të jetojnë ashtu siç jetojmë ne. Është e rëndësishme për ne që ata të mund ta përjetojnë Perëndinë ashtu si e përjetojmë ne Perëndinë. Kjo është më e rëndësishmja!

Të fala të përzemërta, juaji

Jean-Luc Schneider

Nga asgjëja në diçka krejtësisht të re – Fryma e Shenjtë drejton



Rom 8,14

Sepse ata që udhëhiqen nga Fryma e Perëndisë janë fëmijët e Perëndisë

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, edhe nëse festojmë Tentacostin në një mënyrë të pazakontë, le t'i përmbahemi traditës sonë të bukur dhe të dashur dhe të fillojmë me leximin e Biblës. Përkthyesi ynë do ta lexojë me zë të lartë.

Leximi sipas Joel 3,1.2 dhe Efes 3,14–21:

Dhe pas kësaj unë do të derdh Frymën time mbi çdo mish, dhe bijtë dhe bijat tuaja duhet të profetizojnë, pleqtë tuaj duhet të kenë ëndrra dhe të rinjtë tuaj duhet të shohin vegime. Unë gjithashtu do të derdh frymën time mbi shërbëtorët dhe shërbëtorët në të njëjtën kohë.

Për këtë arsye unë po i ul gjunjët e mi përpara Atit të zotit tone Jezu Krisht, nga i cili merr emër çdo familje në qiejt dhe mbi tokë, që t'ju japë, sipas pasurisë së lavdisë së vet, të forcoheni me fuqi nëpërmjet Frymës së tij në njeriun e përbrendshëm, që Krishti të banojë në zemrat tuaja me anë të besimit, që, të rrënjosur dhe të themeluar në dashuri, të mund të kuptoni me të gjithë shenjtoret cila është gjerësia, gjatësia, thellësia dhe lartësia dhe ta njihni dashurinë e Krishtit që tejkalon çdo njohuri, që të mbusheni me tërë plotësinë e Perëndisë. Tani atij që, sipas fuqisë që vepron ndër ne, mund të bëjë jashtë mase më tepër nga sa kërkojmë ose mendojmë, atij i qoftë lavdia në kishën në Krishtin Jezus për të gjitha brezat, në jetë të jetëve! Amen.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, siç u përmend tashmë, ne nuk mund ta festojmë përsëri këtë Pentakost në mënyrën e zakonshme. Vitin e kaluar nuk mund ta imagjinoja që ne do të përjetonim përsëri një festë të Pentakostit në këtë mënyrë. Kaq shumë gjëra kanë ndodhur në botë, në Kishë dhe në jetën tonë personale gjatë vitit, sa nuk mund t'i shpjegojmë dot. Ne nuk ishim të përgatitur për të; ndodhi krejt papritur dhe ne pyesim veten pse Zoti i lejon të gjitha këto. Dhe më duhet të jem i sinqertë: ne nuk e dimë; Une nuk e di; askush nuk e di. Ne nuk mund ta kuptojmë Zotin. Pra, ne duhet t'i besojmë atij - dhe ne jemi të vendosur ta bëjmë këtë. Sepse ne e njohim Perëndinë dhe e dimë se është Ai që - siç doli edhe nga leximi i Biblës këtu - "mund të bëjë jashtëzakonisht përtej gjithçkaje që ne kërkojmë ose kuptojmë" (Efesianëve 3,20). Ne e besojmë këtë dhe jemi të bindur për të. Ai mund të bëjë gjithçka përtej intelektit tonë; për të nuk ka kufij.

Dashuria e tij është shumë më e fuqishme sesa mund ta imagjinojmë. "Përmes fuqisë që vepron brenda nesh" (Efesianëve 3:20), siç shkruhet edhe këtu, ne mund ta përjetojmë atë. Zoti është dashuri. Ai punon për shpëtimin tonë dhe ai punon në ne. Në Pentakost, natyrisht, Zoti, Fryma e Shenjtë, prania dhe fuqia e tij u zbuluan në një mënyrë mbresëlënëse. Dishepujt dhe turma dëgjuan zhurmën e një stuhie të madhe dhe panë gjuhë zjarri. Dhe papritmas ata ishin në gjendje të flisnin në gjuhë të huaja. Këto ishin shenja të një fuqie të madhe. Edhe më vonë, kur njerëzit morën dhuratën e Frymës së Shenjtë, kjo u shoqërua me shenja të fuqishme (krh. Veprat 2,1-4). Shenja për t'i ndihmuar njerëzit të kuptojnë se Fryma e Shenjtë ishte e pranishme dhe funksiononte.

Këto shenja mbresëlënëse zgjatën vetëm për një kohë. Gjithnjë e më shumë Fryma e Shenjtë punonte në një mënyrë tjetër; ai filloi të punojë në shpirtat dhe zemrat e atyre që u pagëzuan dhe u vulosën; dhe kështu funksionon edhe për ne sot. Fryma e Shenjtë punon në ne për shpëtimin e shpirtave tanë. Pjesërisht ne mund të shohim efektet e kësaj pune; sepse kur mund të zhvillojë efektin e tij, sjellja jonë ndryshon. Për shkak se Fryma e Shenjtë punon në kishë, sjellja e besimtarëve ndryshon.

Një pjesë tjetër e punës së tij nuk është e dukshme: Fryma e Shenjtë na pastron, na shenjtëron, na rilind. Ne nuk mund ta shohim atë; vetëm Zoti e sheh atë. Por ne mund t'i besojmë Zotit që punon fuqishëm tek ne.

Fryma e Shenjtë dëshiron të na japë shpëtim. Shumë njerëz që nuk dinë çfarë të bëjnë me besimin e krishterë nuk pajtohen me këtë ide shpëtimi; për shembull, ata thonë: "Ju

thjesht dëshironi që anëtarët tuaj të qëndrojnë në Kishë. Ju u thoni atyre se ata duhet të shpëtohen dhe se jeta në tokë është e tmerrshme, vetëm vuajtje. Pastaj njerëzit vijnë në kishë për t'i shpëtuar kësaj luginë lotësh." Të tjerë thonë: "Ju u thoni njerëzve se ata janë aq të këqij sa që Zoti do t'i ndëshkojë. E vetmja mënyrë për t'i shpëtuar këtij dënimi është të jesh besimtar." Por, të

dashur vëllezër dhe motra, kjo nuk është përfundimisht kuptimi ynë i shpëtimit; ne dëshirojmë një shpëtim krejt tjetër. Krishti është e ardhmja jonë. Shpëtimi ynë konsiston në transformimin sipas imazhit të Jezusit. Ne duam të bëhemi si ai; ky është qëllimi ynë; ky është shpëtimi që presim. Jezusi ishte pa mëkat, ai gjithmonë kishte paqe në zemrën e tij, ai kapërceu gjithçka pa dhunë. Çfarëdo që të ndodhte, Jezusi ishte gjithmonë në kontroll të fatit të tij. Ai ishte në gjendje të donte në mënyrë perfekte. Ky është qëllimi ynë. Ne duam të bëhemi sipas imazhit të Jezusit, të duam në mënyrë të përsosur, të jemi në kontroll të fatit tonë, të kapërcejmë të keqen pa dhunë dhe të kemi paqe të përsosur në zemrat tona.

Shpëtimi ynë nuk është një arratisje, është përfundim! Dhe kjo është pikërisht puna e mendjes. Fryma e Shenjtë punon në ne për të na shndërruar në këtë imazh. Zoti Fryma e Shenjtë është një frymë krijimi, krijuesi i një krijese të re. Duke u pagëzuar me ujë dhe Frymë, Ai krijoi diçka krejtësisht të re tek ne. Ne kemi lindur përsëri dhe jemi bërë një krijesë e re në Krishtin - një vepër e madhe e Frymës së Shenjtë.



Fryma e Shenjtë është një frymë fuqie. Ajo na jep forcën për të ndryshuar në imazhin e Jezusit. Çdokush që ka marrë dhuratën e Frymës së Shenjtë ka mundësinë dhe aftësinë për ta bërë këtë. Është zotimi se do të jeni në gjendje të bëheni si imazhi i Jezusit. Nuk ka dyshim për këtë. Fryma e Shenjtë është një frymë fuqie, por ai e përdor atë fuqi në një mënyrë të butë; ai nuk na detyron, por dëshiron të na udhëheqë. Ai na thotë se çfarë të bëjmë dhe çfarë të mos bëjmë, por vendimi na takon neve. E përsëris pra, Fryma e Shenjtë është një frymë fuqie, por një fuqi e butë. Ajo na tregon, na udhëzon dhe na drejton.

Fryma është gjithashtu një frymë lëvizjeje. Ajo dëshiron që ne të ecim përpara; as ajo nuk na detyron ta bëjmë këtë, por na motivon. Ajo na zbulon lavdinë e Jezu Krishtit dhe dashurinë e Perëndisë. Ajo na krijon dëshirën për të pasur shoqëri me Perëndinë. Ajo na zbulon se çfarë e ardhme

na pret dhe na inkurajon të ecim përpara. Ajo na zbulon natyrën e Krishtit, na bën thirrje të vazhdojmë të punojmë për veten dhe na thotë: “Ti mund ta bësh këtë! Shkoni përpara, lëvizni, mos u ndalni!” Fryma e Shenjtë është një frymë lëvizjeje. Fryma e krijimit, fryma e fuqisë, fryma e lëvizjes: lejoni që Fryma e Shenjtë t’ju udhëheqë dhe t’ju drejtojë! Ndiqni frymëzimin e tij! Nëse bëni atë që ju thotë Ai, do të bëheni si Jezusi. Nuk ka dyshim për këtë. Me fuqinë e tij ne mund ta bëjmë, mund ta arrijmë këtë.

Shpëtimi ynë nuk është arrati, është kompletim!

Unë thashë se Fryma e Shenjtë ishte krijuesi i një krijese të re; dhe do të doja të hyja pak më shumë në këtë aspekt. Çfarë do të thotë të jesh krijues? Fryma e Shenjtë krijon gjëra që nuk ekzistojnë më parë. Një krijues krijon diçka krejtësisht të re, të panjohur më parë - dhe ai është në gjendje ta krijojë atë nga asgjëja. Kështu e krijoi Zoti botën - nga asgjëja. Kjo është diçka që ne nuk mund ta kuptojmë; është e pamundur që njerëzit të krijojnë diçka nga asgjëja.

Predikimi u përkthye në shumë gjuhë dhe u transmetua në të gjithë botën

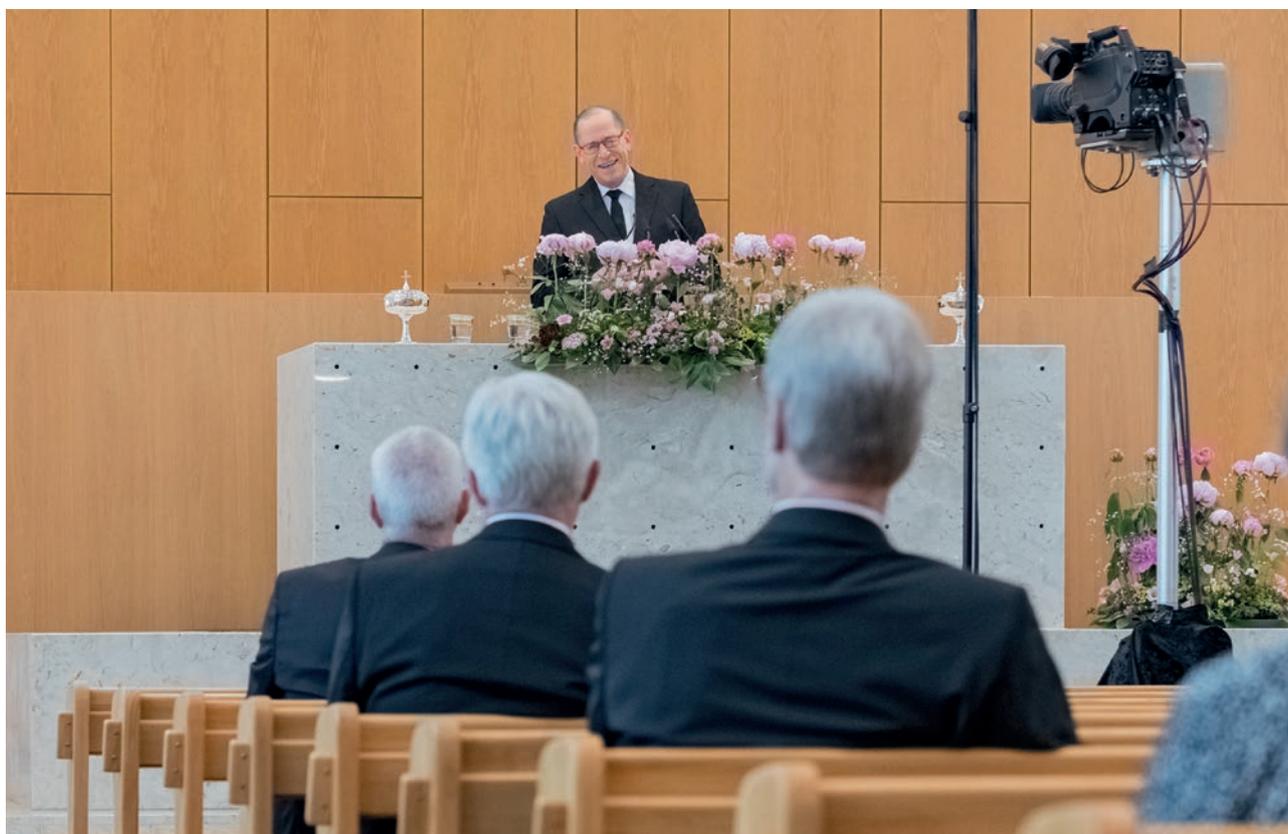


Fryma e Shenjtë po krijon diçka krejtësisht të re: nusen e Krishtit. Ai themeloi kishën dhe ai dëshiron ta sjellë kishën në përsosmëri. Ata që hyjnë në mbretërinë e Perëndisë do të jenë si Jezusi. Nëse e shikojmë me sytë tanë njerëzorë, duhet të themi se nuk është arritur ende. Kisha e dukshme dhe anëtarët e saj nuk janë të përsosur. Por besoni Frymës së Shenjtë, Krijuesit, Ai do ta bëjë atë; dhe nëse e lejojmë Atë të na udhëheqë, ne madje mund të kontribuojmë në këtë krijim. Kur udhëhiqemi vërtet nga Fryma e Shenjtë, ne jemi në gjendje të kapërcejmë të gjitha dallimet; atëherë ne jemi në gjendje të falim dhe të pajtohemi; atëherë ne jemi në gjendje të integrojmë të fortin si dhe të dobëtin; dhe atëherë ne jemi në gjendje ta duam dhe t'i shërbejmë njëri -tjetrit. Mos u dekurajoni nga fakti se kjo nuk është kështu sot! Kisha do të silltet në përsosmëri dhe pastaj do të jetë ajo që Krishti dëshiron që ajo të jetë. Lejoni Frymën e Shenjtë t'ju udhëheqë dhe ju mund të bëni pjesën tuaj në këtë krijim, ndërtimin e kësaj kishe të mrekullueshme që është në përputhje me vullnetin e Zotit tonë. Fryma e Shenjtë ka fuqinë për të krijuar gjëra të reja që ne nuk i dinim më parë..

Shumë gjëra kanë ndodhur në muajt e fundit. Unë njoh shumë motra dhe vëllezër, jeta e të cilëve ka ndryshuar plotësisht. Një i dashur ka vdekur, ata janë sëmurë rëndë, ka pasur ndryshime të papritura në jetën e tyre personale - ose

thjesht për shkak të pandemisë. Tani ata e gjejnë veten në një situatë krejtësisht të re për të cilën nuk ishin të përgatitur. Shumë prej tyre thjesht kanë humbur. Ata nuk dinë çfarë të bëjnë. Besoni fuqisë së Frymës së Shenjtë! Edhe nëse është një situatë krejtësisht e re, krejtësisht e panjohur, Ai do të përgatisë rrugën që ju të bekoheni dhe të ngushëlloheni. Ai do të gjejë mënyra dhe mjete për t'ju bekuar, dhënë paqe dhe madje gëzim. Kjo situatë e re nuk do ta pengojë atë që t'ju shpëtojë për t'u bërë si imazhi i Jezusit. Besoni fuqisë së Krijuesit, Frymës së Shenjtë, ai do ta bëjë atë.

Unë gjithashtu njoh shumë vëllezër e motra që janë të trishtuar sepse asgjë nuk ka ndryshuar. Unë mendoj për të gjithë ata që jetojnë në rrethana jashtëzakonisht të vështira. Ata jetojnë me dhunë dhe krim - kushte që ne që jetojmë në Evropë as që mund t'i imagjinojmë. Ata dëshirojnë ndryshimin - pak paqe, pak më pak pasiguri - por asgjë nuk ka ndodhur. Vëllezër dhe motra, unë jam i vetëdijshëm për gjendjen tuaj! Unë marr pjesë në pikëllimin tuaj. Por unë do të doja të rekomandoja që t'i besoni fuqisë së Krijuesit. Në punën e tij ai nuk është i kufizuar nga rrethanat e jashtme. Edhe në këtë situatë të tmerrshme dhe të pandryshuar, ai mund t'ju shpëtojë. Ai mund të përgatisë rrugën që ju të shpëtoheni, të bekoheni, të merrni paqe dhe gëzim, edhe në rrethanat më të këqija. Lejoni që ai t'ju frymëzojë dhe t'ju ngushëllojë.



Mendoj gjithashtu për vëllezërit dhe motrat që shpresojnë se situata në Kishë do të përmirësohet. Dëshira juaj është të keni një ndërtesë kishtarë të mirë, vetëm katër mure, një çati, ndoshta disa stola dhe tualete. Në ëndrrat tuaja mund të mendoni për disa instrumente për të bërë muzikë. Ju e keni pritur atë për vite, por asgjë nuk ndodhi. Unë e di se do të kalojnë dekada para se të gjitha këto bashkësi të kenë një ndërtesë kaq të thjeshtë kishe - nëse me të vërtetë do të vijë ajo ditë. E di që jeni zhgënjyer. E di që madje edhe që zhgënjeheni dhe zemëroheni në një moment ose në një tjetër. Ju premtoj se si kishë do të bëjmë çmos. Por ne duhet të jemi realistë. Duhet disa dekada. Mos harroni se efektiviteti i Frymës së Shenjtë nuk është i kufizuar nga ajo që ekziston sot. Ai gjithashtu mund të përgatisë nusen e Krishtit nën një pemë. Forca e tij atje është e njëjtë si në një ndërtesë të madhe dhe të bukur. Lëreni Shpirtin e Shenjtë t'ju udhëheqë; ai do t'ju japë gëzim, paqe dhe shpëtim.

Në vendet e tjera ne duhet të përballemi me një situatë të re të pazakontë. Ne kishim shumë kisha atje, një në pothuajse çdo fshat. Kishim shumë vëllezër e motra atje. Ne e kuptojmë që kjo duhet të vazhdojë, Kisha duhet të vazhdojë të rritet dhe numri i vëllezërve dhe motrave

duhet të rritet. Ne kishim shumë fëmijë të cilët nga ana e tyre do të kishin më vonë shumë fëmijë të tyre. Kështu që ne menduam se gjithçka do të vazhdonte të rritej. Por realiteti është shumë ndryshe. Tani i kthehemi të kaluarës me nostalgji dhe trishtim: "A ju kujtohet sa kisha kishim? A ju kujtohet sa ishim ne kur ishim të rinj?" Unë do të doja t'u thoja të gjithë atyre që vuajnë nga kjo situatë, vëllezërve, drejtuesve: Unë i njoh këto mendime, e njoh këtë dhimbje. Le të frymëzohemi nga Fryma e Shenjtë. Na motivon të vazhdojmë. Mos u mbërtheni në të kaluarën! Besoji Krijuesit, ai do të përgatisë një mënyrë të re për të na bekuar dhe për të na dhënë gëzim dhe paqe. Le ta lejojmë Shpirtin të na udhëheqë. Ai do ta përfundojë punën e tij!

Unë gjithashtu e di se disa njerëz janë të frikësuar sepse ata mendojnë se një revolucion është i afërt në kishën tonë dhe se ata nuk janë të kënaqur me këtë ide. Por nuk ka rrezik. Ne duam të ndjekim Frymën e Shenjtë, ai krijon gjëra të reja që nuk ishin më parë. Mos harroni: Fryma e Shenjtë është një me Atin dhe Birin, ai nuk flet për veten e tij, por na hap mësimin e Jezu Krishtit, Birit të Perëndisë. Ai gjithmonë do të punojë sipas udhëzimeve të dhëna nga Jezu Krishti. Ai do të punojë sipas udhëzimeve të Ungjillit, mësimin të



Apostuli i distriktit Michael Deppner (në qendër, Republika Demokratiske e Kongos Perëndimor) dhe Apostuli i distriktit Leonard R. Kolb (majtas, USA) plotësojnë predikimin e Apostulit kryesor



Jezu Krishtit; ai do të punojë sipas udhëzimeve të Kishës që themeloi Jezu Krishti, me sakramentet dhe apostolatën që dha Jezu Krishti. Ai nuk do të bëjë asgjë nga vetja e tij. Fryma e Shenjtë është një me Atin dhe Birin. Le ta lejojmë këtë Shpirt të na udhëheqë. Ky Shpirt do ta çojë Kishën drejt përsosmërisë dhe unitetit të përsosur.

Një mendim të fundit: ne mund të kontribuojmë në përfundimin e punës së Perëndisë duke predikuar Ungjillin. Edhe këtu, ne jemi në gjendje të krijojmë diçka që ende nuk ekziston. Të nxitur nga Fryma e Shenjtë, ne nuk kemi nevojë të mbështetemi në atë që tashmë ekziston. Ndonjëherë ne mendojmë se mund të flasim vetëm me të krishterët për Jezusin. Por mbani mend të krishterët e hershëm: Ata u predikuan Ungjillin johebrenjve dhe judenjve. Këta njerëz kishin një kuptim krejt tjetër për Perëndinë, jetën dhe shpëtimin. Nëse frymëzohemi nga Fryma e Shenjtë, kështu mund të bëjmë edhe ne. Ne mund t'ua predikojmë Ungjillin njerëzve që as nuk besojnë në Zot, të cilët kanë një besim tjetër, një fe tjetër dhe mund t'ua flasim atyre për Jezusin. Ne nuk mund të supozojmë vetëm se ata kurrë nuk do ta pranojnë dëshminë tonë vetëm sepse nuk janë të krishterë. Thjesht lejo që Fryma e Shenjtë të të udhëheqë! Disa do ta pranojnë, shumë nuk do ta pranojnë; por kjo nuk është puna jonë, është punë e Zotit. Le të kemi guximin të ndjekim frymëzimin e Frymës së Shenjtë dhe t'ua predikojmë Ungjillin të gjithëve. Ky është mesazhi i kësaj feste të Pentakostit. Qëllimi ynë është të transformohemi në imazhin e Jezu Krishtit. Kjo është puna e Frymës së

Shenjtë; ajo dëshiron të na transformojë, të punojë brenda nesh. Ajo është një frymë krijimi, një frymë fuqie dhe një frymë lëvizjeje. Ne duam t'i besojmë asaj dhe ta lëmë të na udhëheqë. Ajo gjithmonë do të gjejë një mënyrë për të na sjellë paqe, gëzim dhe shpëtim.

MENDIME KYÇE.

- Zoti shpëton ata që udhëhiqen nga Fryma e Shenjtë.
- Fryma e Shenjtë krijon shpresë dhe këmbëngulje.
- Ajo na nxit të veprojmë për të mirën tonë dhe të tjerëve.
- Ajo na mundëson të ndërtojmë atë që ende nuk ekziston.

ABRAHAMI LUTET PËR QYTETIN SODOM

SIPAS ZAN. 18,16–33

Tre burra vizitojnë Sarën dhe Abrahamin në Mamre dhe ju premtojnë atyre, se ata do të lindnin një djalë, edhe pse të dy ishin në një moshë shumë të madhe tashmë. Burrat u drejtuan për në drejtim të Sodomës; Abrahami i shoqëroi miqtë një cope rrugë. Në Sodom banonte nipi i Abrahamit Lot me familjen e tij.

Perëndia nuk dëshiron t'ja mbajë të fshehtë Abrahamit, se çfarë plani kishte për qytetin e Sodomës, pasi Abrahami duhet të kishte shumë pasardhës. Fëmijët e tij, nipat dhe fëmijët e tyre duhet të bëheshin një komb i fuqishëm dhe duhet të bënëin atë çka Zoti do t'u thoshte. Perëndia i tha Abrahamit: „Ka britma të mëdha që ngrihen nga Sodoma und Gomorra – banorët e tyre kanë bërë mëkate të rënda. Unë dua të mësoj, nëse është e vërtetë çfarë kam dëgjuar dhe nëse me të

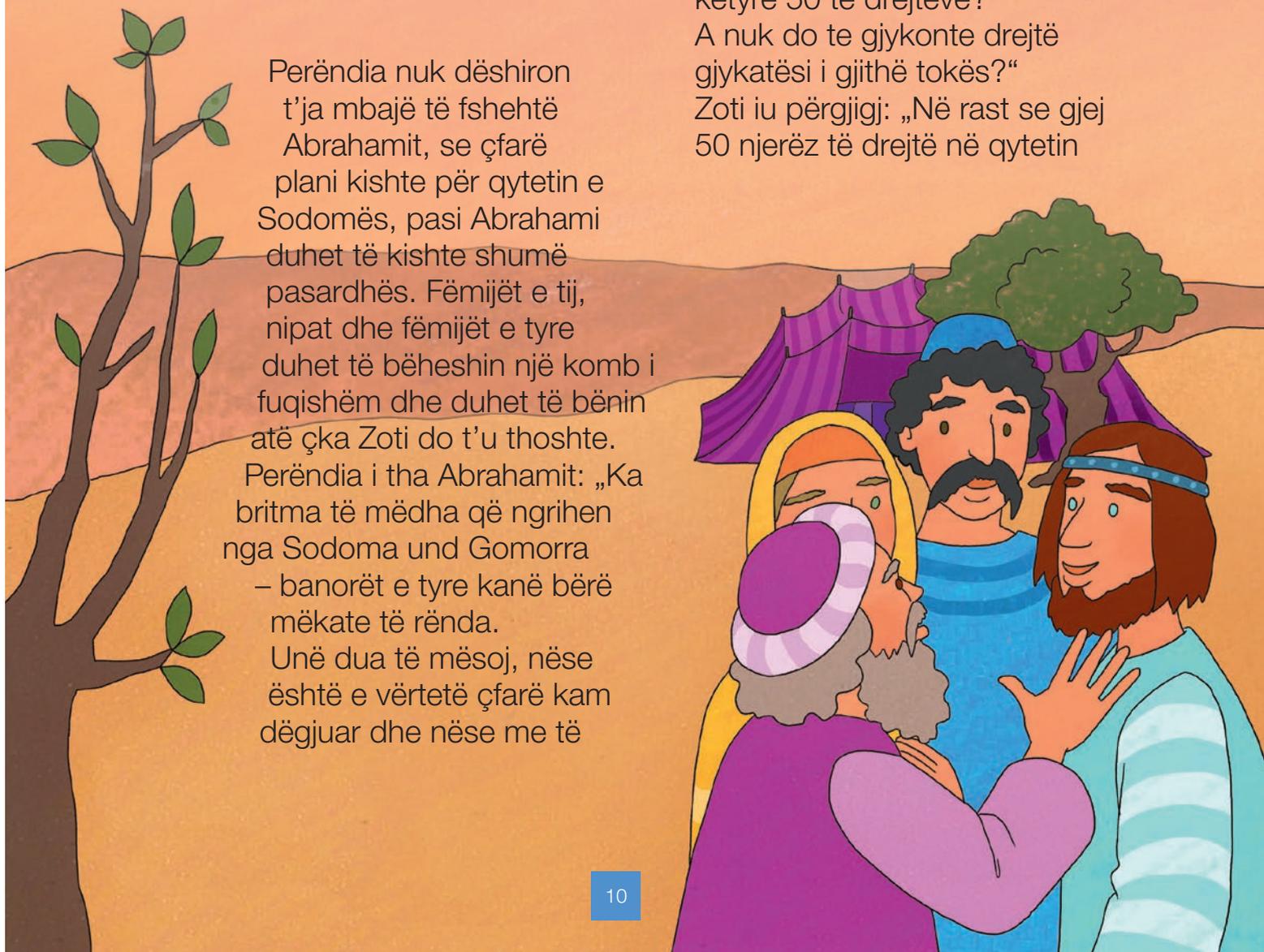
vërtetë kanë bërë kaq shumë mëkate.“

burrat vazhduan rrugën. Ata ishin engjëj. Ndërsa Abrahami qëndron përpara Zotit dhe e pyet: „Do të lesh të vdesin të drejtët së bashku me të paudhët? Do të vrasësh të drejtët, të cilët jetojnë sipas vullnetit tënd, sëbashku me të paudhët?

ndoshta janë 50 të drejtë në qytet; a duhet të vdesin edhe ata? Kështu nuk bëhet! A nuk do ta shpëtoje qytetin për hir të këtyre 50 të drejtëve?

A nuk do te gjykonte drejtë gjykatësi i gjithë tokës?“

Zoti iu përgjigj: „Në rast se gjeje 50 njerëz të drejtë në qytetin



e Sodomës, unë do ta fal tërë vendin për hir të tyre.“
 Abrahami nguli këmbë: „Unë nuk jam veçse pluhur e hi dhe marr guximin të flas me Zotin ... Ndoshta mund të jenë pesë veta më pak se 50 njerëz të drejtë në të – a do ta shkatërroje gjithë qytetin për pesë veta më pak?“
 Perëndia i përgjigjet: „nëse do të gjej 45 njerëz të drejtë në Sodom, do ta mbroj qytetin.“
 Abrahami vazhdon: „Po nëse do të ishin vetëm 40 të drejtë?“
 Perëndia i përgjigjet: „Atëhere do ta mbroj qytetin për hir të këtyre 40 vetave.“
 Abrahami pyet: „Mos u zemëro o Zot kur unë flas. Çfarë do të

ndodhte nëse ndoshta do të ishin, do të gjendeshin në Sodom vetëm 30 njerëz të drejtë?“
 Perëndia i përgjigjet: „Po gjeta 30 të drejtë, nuk do t'i bëj asgjë qytetit.“
 Abrahami pyet: „Edhe nëse do të ishin 20?“
 Zoti i përgjigjet: „Do ta mbroj qytetin për hir të këtyre 20 vetave.“
 „Ah, Zot, mos m'u zemëro“, i lutet Abrahami, „ndoshta mund të jenë vetëm 10 të drejtë?“
 Zoti i përgjigjet: „Do ta mbroj Sodomën për hir të këtyre dhjetë vetave.“
 Pastaj Zoti largohet dhe Abrahami kthehet përsëri për në Mamre.



PËR VIZITË TEK TABITHA NË TEMA (GANA)

Kjo është bashkësia ime. Ne jemi një familje e madhe: gjithnjë miqësor me njëri-tjetrin dhe të gatshëm për të ndihmuar këdo, që është në nevojë. Para pak kohe ne ndërtuam një kishë të re e të bukur.

Unë quhem Tabitha. Jam 12 vjeçe dhe jam në klasën e 6-të. Kur të rritem dua të bëhem mjek, që të shpëtoj jetë njerëzish. Së bashku me familjen time jetojmë në Gana, e pikërisht në Tema.



Tema është një qytet I madh pranë kryeqytetit tonë Accra. Tema është e njohur për portin e saj, prej ku anije të tëra me kakao e mallra të tjera shpërndahen në të gjithë botën. Ndoshta keni ngrënë ndonjëhere çokollatë të prodhuar me kakao ganeze.



Në Gana rriten përveç pemëve të kakaos edhe gëmusha me çaj, kafe dhe banane që përdoren për gatim. Në krahasim me bananet që ju njihni, bananet e gjellës nuk janë të ëmbla. Ne i hamë ato të skuqura në fritezë, si Snack midis vakteve të ngrënies ose si garniturë. Të gatuar në këtë mënyrë ato quhen Kelewele.

Neve Ganezërve na pëlqen ushqimi pikant dhe I hedhim bananeve sipër Xhinxher, Chili dhe piper Cayenn.



Vitin që shkoi e kam kaluar kohën më të madhe tek gjyshërit. Atje jetojnë edhe kushërinj e kushërira të tjera. Duke qenë që jam fëmijë i vetëm e shijoj kohën që jam me ta. Këtu më shikoni mua me kushërirën time të dashur Vivian.

Më pëlqen shumë kur të gjithë sëbashku shkojmë në kishë. Më të vegjlit shkojnë me gjyshin me makinë, ne më të rriturit në këmbë. Ne nuk banojmë shumë larg nga kisha. Gjyshi im ka qenë kryeplak dhe babai im shërben si prift. Disa nga kushërinjtë e mij këndojnë në korin e bashkësisë.



Para pak kohe unë marr pjesë në mësimet e konfirmandëve. Kur është marrë kjo foto, unë shkoja akoma në shkollën e së dielës. Këtu ju po shikoni neve fëmijët e shkollës të së dielës me apostulin tonë Benjamin Ohene-Saffo. A më gjeni dot ku jam?

Unë këndoj me kënaqësi. Në korrin e fëmijëve kemi mësuar edhe këngën „Amazing Grace“. Mësuesit tanë na e kanë sqaruar tekstin dhe mua më ka prekur shumë fakti që ne do ta këndojmë këtë këngë në shërbesën e konfirmandëve, në Osu.





Photo: © Johannes Lürhi - stock.adobe.com

Vlerësim i barabartë për burrin dhe gruan (Pjesa 2)

Një letër mësimore nga takimi i apostujve të distrikteve shpjegon dhe plotëson deklaratat e katekizmit mbi figurën e Perëndisë në lidhje me barazinë e burrave dhe grave. Pasi pjesa 1 në Community 3/2021 ndriçoi themelet biblike në dy rrëfimet e krijimit, pjesa 2 shpjegon tani përfundimet doktrimore.

Lidhur me tregimin e parë të Krijimit, mund të themi se jo vetëm biseksualiteti i burrit, por edhe barazia e burrit dhe gruas bazohet në vullnetin krijues të Zotit. Të dy gjinitë së bashku janë imazhi i Zotit, i nderuar me të njëjtin dinjitet. Sipas Zanafillës 1, nënshtrimi i grave ndaj burrave duhet të përshkruhet si në kundërshtim me krijimin, si i pa dëshiruar nga Zoti; nuk është pjesë e Krijimit të mirë të Zotit.

Edhe tregimi i dytë i Krijimit nuk njuh nënshtrim të grave as ndaj burrave. Sipas Zanafillës 2, njerëzit fillimisht ekzistojnë vetëm; ata janë seksualisht të pandarë. Atij i mungon një homolog që është si ai. Për këtë arsye, Zoti krijoi një homolog dinjitoz dhe të barabartë për të kapërcyer vetminë njerëzore. Burri dhe gruaja janë krijuar për njëri -tjetrin

që të qëndrojnë pranë njëri -tjetrit dhe të punojnë në atë mënyrë që tjetri të mund të bëjë një jetë të mirë që i pëlqen Perëndisë.

Shënime mbi rënien në mëkat

Në traditën e kishës, Zanafilla 3 është lexuar që nga Augustini si historia e rënies në mëkat dhe origjinës së mëkatit original (peccator originale = mëkati original). Gruas që tërhiqet në bisedë nga gjarpri shpesh i caktohet roli i joshjes së lehtë dhe veçanërisht i ndjeshëm ndaj mëkatit. Kjo pikëpamje për gratë mund të gjendet tashmë në Judaizmin e hershëm dhe në 1 Timoteut 2,14: "Dhe Adami nuk u mashtrua, por gruaja u mashtrua dhe theu urdhërimin." Këtu Adami, si të thuash, është i pafajshëm

dhe i gjithë faji për shkeljen e Urdhërimit hyjnor kërkohet tek gruaja. Sidoqoftë, Pali flet krejt ndryshe në Romakëve 5,12; ai flet vetëm për personin që ka mëkatuar: "Sepse ashtu si mëkati hyri në botë nëpërmjet një personi dhe vdekja nëpërmjet mëkatit, ashtu vdekja depërtoi te të gjithë njerëzit, sepse të gjithë mëkatuan." Këtij "njeriu" i përkasin njëllor burri dhe gruaja. Adami dhe Eva janë përgjegjës për ndarjen nga Zoti dhe të dy duhet të mbajnë dënimin për të.

Prandaj, katekizmi ynë gjithashtu flet për njerëzit në përgjithësi dhe nuk bëhet asnjë diferencim gjinor kur është fjala për rënien e njeriut në mëkat. Është njeriu, prototipi i çdo gjëje njerëzore, i cili drejtohet nga gjarpri dhe udhëhiqet në një rrugë të gabuar: "Njeriu tundohet nga ndikimi i së keqes dhe i nënshtrohet asaj duke shkelur urdhërimin e dhënë nga Zoti: Mëkati është futur në ekzistencën njerëzore; e lidhur me të është ndarja nga Zoti, vdekja shpirtërore. Kjo bëhet e qartë për njeriun në njohjen e lakuriqësisë së tij, për të cilën ai ka turp (Zanafilla 3, 7-10). Turpi është një shenjë se besimi fillestar i njeriut në Krijuesin e tij është shkatërruar. Mosbindja e njeriut çon në përjashtimin që i bën Zoti njeriut nga shoqëria e mëparshme me veten e tij" (KNK 3.3.3.).

Imazhi i përsosur i Zotit

KNK 3.3.2 flet jo vetëm për burrat dhe gratë, por edhe për Jezun Krishtin si imazhi i Perëndisë: "Imazhi i njeriut për Perëndinë tregon gjithashtu se Zoti në Jezun Krishtin, është 'imazhi i Zotit të padukshëm' (Kolozianëve 1, 15), që u bë njeri. Jezun Krishti është 'Adami' i dytë (1 Korintasve 15,45, 47), në të cilin shëmbëlltyra e Perëndisë mund të shihet në mënyrë perfekte. Fakti që njeriu është krijuar sipas shëmbëlltyrës së Zotit nuk do të thotë, megjithatë, se dikush mund të nxjerrë përfundime rreth natyrës apo qenies së Zotit nga personi i njeriut - ky është vetëm rasti me Jezun Krishtin. Për të krishterët mbetet imazhi i Perëndisë mënyra në të cilën duhet të realizohet ngjashmëria e dikujt me Perëndinë. Adami dhe Krishti janë figura të kundërta sipas Romakëve 5, 12-19: Ndërsa Adami qëndron për mëkatin, ndëshkimin dhe vdekjen, Krishti përfaqëson drejtësinë, hirin dhe jetën. Sidoqoftë, Adami quhet "një imazh i atij që do të vinte" (Romakëve 5,14). Adami, qenia njerëzore në përgjithësi, pavarësisht mëkatshmërisë së tij, i referohet Krishtit, domethënë atij që përfaqëson në mënyrë të përsosur jetën hyjnore.

Përveç kësaj - dhe kjo ka një rëndësi të madhe për zinxhirin e tanishëm të mendimit - në 1 Korintasve 15 kuptimi eshatologjik -futurik i "imazhit të Zotit" hapet. Jezun Krishti, "Adami i ri", është gjithashtu fryti i parë i ringjalljes. Në Të (Zotin) ringjallja e të vdekurve është zgjidhur dhe është bërë një siguri për ata që besojnë në të. Ndërsa Adami është

nga toka dhe vdes, Adami i fundit, pra Krishti, është nga qielli dhe jep jetë. Matthias Konrad komenton për këtë: "Ashtu si njerëzit tokësorë në thelb" karakterizohen "nga kalueshmëria e Adami, ashtu edhe ata që i përkasin Krishtit do të marrin një pjesë në thelbin e Krishtit të lartësuar." Të ringjallurit do të fitojnë një trup tjetër, i cili përkon me atë të Jezusit dhe kështu atyre u është dhënë një formë ekzistence që lejon bashkimin e përsosur me Zotin. Njeriu i ringjallur "mban figurën e qiellit", domethënë imazhin e Krishtit, dhe kështu bëhet shëmbëlltyra e përsosur e Perëndisë. Ky mendim gjen gjithashtu një shprehje normative te Filipianëve 3,20, 21: «Por ne jemi qytetarë në parajsë; prej nga ne presim Shpëtimtarin, Zotin Jezun Krisht, i cili do të transformojë trupin tonë të përlulur, në mënyrë që ai të bëhet si trupi i tij i lavdëruar sipas forcës me të cilën ai mund të nënshtrojë të gjitha gjërat".

Implikimet doktrinale

Për shkak të dëshmisë biblike, burri dhe gruaja, gruaja dhe burri janë të barabartë në imazhin e Perëndisë. Martina Bär vëren me të drejtë se Zanafilla 1 "garanton barazinë themelore të burrit dhe gruas në drejtim të krijimit." Kur Katekizmi flet për faktin se burri dhe gruaja janë "të ndryshëm", atëherë e ndryshme është struktura e tyre biologjike, gjinia e tyre e ndryshme dhe nuk nënkupton një pabarazi që prek të gjithë personin. "Të jesh njeri në një formë konkrete të gjinisë do të thotë të jesh subjekt dhe një individ me aftësi dhe talent intelektual, të kesh liri dhe gjuhë, të jesh në gjendje të vepros, të kesh historinë tënde, të jesh në gjendje të jetosh dhe të duash në marrëdhënie."² Burri dhe gruaja janë pra me të njëjtin dinjitet, edhe pse partnerë biologjikisht të ndryshëm. Të flasësh për njeriun si "imazhi i Zotit" nuk duhet në asnjë mënyrë të rrafshojë ndryshimin cilësor të pafund midis Zotit dhe njeriut. Katekizmi flet qartë për pamundësinë e nxjerrjes së natyrës së Zotit nga qeniet njerëzore: "Fakti që qeniet njerëzore janë krijuar sipas shëmbëlltyrës së Zotit nuk do të thotë, megjithatë, se dikush mund të nxjerrë natyrën e Zotit nga personi i qenieve njerëzore - ky është përjashtim vetëm për Jezusin Krishti" (KNK 3.3.2). Nëse flitet për njeriun si një imazh i Zotit, atëherë kjo është e mundur vetëm nëse bëhet në lidhje me Zotit. Qenia njerëzore si shëmbëlltyrë e Zotit bëhet e njohur dhe e kuptueshme vetëm përmes referimit ndaj Zotit të zbuluar dhe folës. Zbulimi i Zotit në vetvete është një parakusht për një kuptim të duhur të njeriut, krijesës së tij, qenies së tij dhe detyrës së tij në botë.

Ne mund të flasim për njeriun si një imazh të Zotit në një mënyrë kuptimplote nëse kuptohet nga njëra anë si i përafuar plotësisht me Zotin dhe nga ana tjetër si një dhuratë dhe detyrë hyjnore. Ngjashmëria e njeriut me Perëndinë i referohet gjithmonë Zotit si homologut të

parë dhe absolut të dashur të njeriut. Në përputhje me rrethanat, Katekizmi thotë: «Zoti i mundëson njeriut të njohë Krijuesin, ta dojë dhe lavdërojë atë. Në këtë aspekt, njeriu është i orientuar drejt Zotit [...]» (KNK 3.3.2).

Disa aspekte të të qenurit të njeriut si imazh i Perëndisë do të merren parasysh në vijim.

"Imazhi i Zotit" - realizimi në histori

Realizimi i ngjashmërisë së burrit dhe gruas në imazhin e Zotit arrin qëllimin e tij në mënyra të ndryshme në historinë parahistorike, profane dhe në atë eshatologjike.

- Njeriu është para së gjithash pjesë e krijimit të përsosur të treguar në Zanafilla 1-2: 3. Është krijimi para rënies, për të cilin thuhet: "Dhe Perëndia pa gjithçka që kishte bërë, dhe, ja, ishte shumë mirë" (Zanafilla 1,31). Në këtë masë, qenia njerëzore në gjendjen fillestare është një imazh i vërtetë dhe i padëmtuar i Zotit.

- Qenia njerëzore si pjesë e krijimit të bërë, domethënë pas rënies së njeriut në mëkat, nuk është më në gjendje të jetë krejtësisht e qartë si imazhi i Zotit. Njeriu formohet nga një mangësi strukturore që shfaqet përmes ligësisë, mëkatit dhe shkatërrimit. Kjo e pengon njeriun të bëjë drejtësi në të gjitha aspektet sipas ngjashmërisë së tij me Perëndinë dhe ta kuptojë atë. Në kontekstin e historisë njerëzore, me të gjitha dështimet e saj, imazhi i Zotit duket të jetë një ideal i paarrtshëm.

- Përmes lidhjes sakramentale dhe të besueshme me Jezu Krishtin, njeriu bën një ekzistencë eshatologjike, domethënë një jetë drejt ardhjes së dytë të Krishtit dhe krijimit të ri. Ai përpiket të bëhet gjithnjë e më shumë si Jezu Krishti, i cili është imazhi i përsosur i Perëndisë. Me trupin e ringjalljes imazhi i Perëndisë merr realizimin e tij të përsosur - së pari për frytet e para dhe më në fund për të gjithë ata që do të marrin pjesë në krijimin e ri. Qenia biologjike mashkull apo femër nuk luan më një rol, sepse të ringjallurit me trupin e tyre shpirtëror, sipas një fjale të Jezusit, do të jenë pa seks, domethënë "si engjëjt në qiell" (Marku 12.25).

"Imazhi i Zotit" - personaliteti dhe bashkësia

Zoti është një Zot në tre persona. Në vetvete Zoti është gjithmonë përballë meje dhe teje. Në vetvete Zoti nuk është i vetmuar, por gjithmonë një bashkësi e tre personave hyjnorë - Atit, Birit dhe Frymës së Shenjtë. "Tre emrat

qëndrojnë për personat hyjnorë që ndryshojnë nga njëri-tjetri në qenien e tyre. Në fakt, Ati nuk është i njëjtë me birin, dhe biri nuk është i njëjtë me Atin; Fryma e Shenjtë nuk është e njëjtë me Atin ose Birin: sepse Ati është ai që e lind, Biri është i linduri dhe Fryma e Shenjtë lind nga të dy" (KNK 3.2.4). Prandaj Perëndia trinor është dinamik në vetvete, domethënë krijuesi, i linduri dhe ai që vjen, që rrjedh prej tyre. Kjo qenie dinamike e Zotit reflektohet në "imazhin e Zotit", në burrë dhe grua. Personaliteti i Zotit është pra origjina dhe garantuesi i personalitetit të njeriut.

- Zoti nuk është vetëm komunikues në vetvete, por edhe me të tjerët. Kjo tregohet, ndër të tjera, në faktin se ai e thërret realitetin në ekzistencë përmes fjalës së tij. Tregimi i parë i krijimit e bën të qartë se Zoti e përbën realitetin përmes të folurit. Zoti nuk është vetëm ai që krijon realitetin përmes të folurit, por edhe ai që i flet krijesës së tij. Në të dyja rrefimet e krijimit, Zoti i flet njeriut. Ai thotë për ngjashmërinë e tij: "Jini frytdhënës, shumohuni, mbushni tokën dhe nënshtrojeni atë" (Zanafilla 1,28) dhe "Ju mund të hani nga çdo pemë e kopshtit" (Zanafilla 2,16). Duke iu drejtuar njeriut Zoti bëhet bashkëbiseduesi i tij dhe njeriu bashkëbiseduesi i Zotit. Uni i Zotit, thënia e tij Ti-drejtuar njeriut, përbën personalitetin e njeriut. Pra, personaliteti nuk bazohet te vetë njeriu, por para së gjithash te Zoti. Kjo është arsyeja pse katekizmi thotë: "Duke dëgjuar fjalimin hyjnor, njeriu e percepton veten si një person - nga "ti"-ja e Zotit njeriu bëhet "Unë"" (KNK 3.3.2).

- Njeriu është krijuar për bashkësinë njerëzore, prandaj Zoti i siguron njeriut "ndihmën [...] që i përgjigjet atij" (Zanafilla 2:18). Fakti që gruaja është një "ndihmë" për burrin nuk do të thotë që ajo duhet ta bëjë jetën e tij më të lehtë ose ta lirojë atë nga puna, por përkundrazi tregon se një person mund të jetë vetvetja vetëm kur ka një homolog. Vetëm përmes kundërshtimit të njeriut dhe njeriut, të burrit dhe gruas, "unë" dhe "ti" fitojnë realitet. Personaliteti dhe individualiteti kanë bazën e tyre thelbësore në takim. Nëse gruaja "korrespondon" me burrin, atëherë burri gjithashtu "korrespondon" me gruan dhe kjo ka pasojë: ato janë njësoj të nevojshme për njëra-tjetrën, të së njëjtës natyrë dhe të njëjtit dinjitet.

- Nëse njeriu është bërë për në grup, në bashkësi, edhe personaliteti i tij lidhet drejtpërdrejt me të, atëherë kjo vlen jo vetëm për bashkësinë e burrit dhe gruas, por për bashkësinë e njerëzve në përgjithësi. Vërejtjet e Jürgen Moltmann flasin për këtë çështje: "Individi i izoluar dhe subjekti i vetmuar janë atëherë qenie të mangëta të ekzistencës njerëzore, sepse atyre u mungon imazhi i Zotit. Gjithashtu nuk ka asnjë përparësi të personit

mbi komunitetin. Përkundrazi, personi dhe bashkësia janë dy anë të një procesi të njëjtë të jetës. "Për këtë arsye, krijohen partneritete, familje, klane, fise, popuj dhe shoqëri, të gjitha të formuara nga takimi dhe komunikimi.

"Imazhi i Zotit" - Mandati për të sunduar

Përveç "personalitetit", katekizmi gjithashtu përmend disa "karakteristika hyjnore" të shquara që i janë dhënë njeriut si imazh i Zotit, mes tyre dashuria, liria dhe arsyeja (KNK 3.3.2). Pra, burri dhe gruaja kanë cilësi emocionale dhe intelektuale që u mundësojnë atyre të kryejnë detyrën, të sundojnë mbi krijesat dhe të përfaqësojnë Zotin në Krijimin e tij. Mandati për të "sunduar", megjithatë, nuk "i jep të drejtë njeriut të merret me Krijimin në mënyrë arbitrare. Përkundrazi, e ka për detyrë [...] ta trajtojë krijimin ashtu siç korrespondon me thelbin hyjnor: me urtësi, mirësi dhe dashuri" (KNK 3.3.2). Arbitrariteti, despotizmi dhe absolutizimi i interesave të veta janë në kundërshtim me vullnetin hyjnor.

Në katekizëm theksohet shprehimisht se burrat dhe gratë kanë marrë të njëjtin mandat "për të "sunduar" mbi tokën, përkatësisht për ta formësuar dhe ruajtur atë" (KNK 3.3.2). "Sundimi" i burrave dhe grave nuk ndryshon në mënyrë thelbësore, kështu që ata nuk kanë "fushat" e tyre të sundimit që u përkasin vetëm atyre, siç sugjerohet nga një kuptim tradicional i roleve gjinore. Nuk është kështu që sfera e veprimtarisë dhe formësisë të burrave është bota e gjerë dhe ajo e gruas bota e vogël e shtëpisë, punës dhe familjes. Si imazh i Zotit, të dy gjinive u besohet potencialisht krijimi tokësor në tërësi. Ai mund të ruhet dhe formohet vetëm prej tyre së bashku. Prandaj nuk është e mundur që secili individ të kryejë mandatin e Zotit për të sunduar për veten e tij; përkundrazi, kjo mund të ketë sukses vetëm në bashkësi dhe solidaritet.

Ruajtja dhe krijimi gjen shprehjen e saj të parë konkrete në bashkëjetesën e gjinive ose në edukimin e fëmijëve. Jeta martesore dhe familjare formohet dhe mbështetet njësoj nga burrat dhe nga gratë. Përveç kësaj, pjesë e misionit të ruajtjes dhe formimit të krijimit tokësor është

që burrat dhe gratë në shtet, kishë dhe shoqëri të marrin përgjegjësinë e përgjithshme. Refuzimi për të perceptuar realitetin shoqëror, për t'u marrë me të dhe për të marrë pjesë në të, kundërshton mandatin e krijimit dhe gjithashtu urdhërimin për të dashur të afërmin, i cili u është dhënë të gjithë njerëzve. Në fund të fundit, burrat dhe gratë thirren njësoj për të qenë të vetëdijshëm për përgjegjësinë e tyre për ruajtjen e krijimit, të cilit i përkasin kafshët dhe bimët, dhe të sillen në përputhje me rrethanat.

Përfundimi

- Burri dhe gruaja janë të barabartë në imazhin e Perëndisë.
- Burri dhe gruaja janë njësoj të nevojshëm për njëri-tjetrin, ata janë të së njëjtës natyrë dhe të njëjtit dinjitet.
- Burri dhe gruaja janë thirrur të "sundojnë". Të dy gjinitë kanë mandatin dhe përgjegjësinë për të ruajtur dhe formuar Krijimin.
- Nga rrëfimet biblike të Krijimit nuk mund të nxirret në asnjë mënyrë se burrat dhe gratë kanë fusha sundimi ose fusha të ndryshme veprimtarie.
- Kuptimi i detyrave të burrave dhe grave është i ndryshëm sepse reflekton, ndër të tjera, zhvillimet shoqërore dhe politike brenda shoqërisë njerëzore.

¹ Konrad, Matthias: Krijimi dhe krijimi i ri në Testamentin e Ri. Në: Schmid, Konrad [Hrsg.]: Schöpfung. Tübingen 2012.

² Bär, Martina: Të jesh njeri dhe imazhi i Zotit. Dimensioni i burrit dhe gruas sipas imazhit të Zotit. Würzburg 2011 (Erfurter Theologische Studien 101).

³ Moltmann, Jürgen: Zoti në Krijimin. München 1985.



Photos: Oliver Fürten

Emërimi i grave në post – rruga drejt vendimit

Konsultimet për çështjen e “emërimit të grave” po kalojnë në raundin tjetër. Apostuli kryesor raporton për këtë në intervistën e tij vjetore të vitit 2021. Ai jep qartë, tregon edhe kohën konkrete të fillimit të debateve si dhe thotë se deri ku është aktualisht gjendja.

Eshtë një temë shumë e gjerë dhe e larmishme, thotë apostuli kryesor Jean-Luc Schneider. Megjithatë vendimarrja duhet të sqarohet e të ndjekë pyetje shumë themelore si:

- Çfarë thotë Perëndia?
- Çfarë thotë bibla?
- Çfarë thotë kisha?
- Çfarë thotë kultura rajonale?

„Vetëm atëhere kur të kemi gjetur përgjigje të sakta për këto pyetje, do të dimë më mire se çfarë vendimi do të jemi në gjendje të marrim“, bën të qartë drejtuesi i Kishës ndërkombëtare.

Përpunuar: Testamenti i Vjetër

Pyetja e parë ka marrë përgjigje – sipas vullnetit të Perëndisë – që në raportin rreth Krijimit. Mbledhja e Apostujve të distrikteve e diskutoi këtë në Nëntor 2020 dhe më pas botoi

shkrimin njoftues me temën “”. Mesazhet kryesore të kësaj mbledhjeje:

- Gruaja dhe burri janë bërë sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë. Janë të dy të domosdoshëm për njëri tjetrin dhe janë të njëjtë si qenie dhe në dinjitet.
- Gruas e burrit u bëhet e njëjta thirrje për të formuar e për të mbrojtur Krijimin. Duke vepruar kështu, Perëndia nuk u caktoi atyre fusha të ndryshme të sundimit ose veprimtarisë.
- Të kuptarit e detyrave nga ana e grave dhe burrave është i ndryshëm sepse reflekton ndër të tjera edhe zhvillimet shoqërore dhe politike brenda shoqërisë njerëzore.

Në punë e sipër: Testamenti i Ri

Pyetja e dytë – sipas dëshmive të tjera biblike – është dy here në përpunim. „Ne kemi dhënë dy mendime të rëndësishme të formuluar me shkrim rreth përmbajtjes“, sqaron



Apostujt e distrikteve diskutojnë sëbashku me apostulin kryesor rreth temës së emërimit të grave në poste

apostuli kryesor: Çfarë e ka detyruar, e ka shtyrë Jezusin, për të thirrur në postin e apostulit vetëm burra? Dhe si flet Kisha e kohës antike për shembull në letrat pastorale në Testamentin e Ri rreth kësaj?

Kjo ishte edhe tema në mbledhjen e fundit në Maj 2021. Vendimet nuk janë marrë akoma. „Apostujt e distrikteve do të diskutojnë rreth përmbajtjes së bisedave tona në fillim në rrethin e tyre të apostujve.“ Apostujt do të kenë kështu mundësinë për të dhënë mendimet e tyre rreth kësaj teme. „Në mbledhjen e ardhshme të apostujve të distrikteve në Nëntor 2021 atëhere do të marrim përsëri në dorë fillin e bisedës.“

Rrugë të ndara, të qarta në të ardhmen

Një përgjigje për pyetjen tjetër nuk mund të parashikohet. "Tashmë është shumë herët për këtë," tha udhëheqësi i kishës. Sidoqoftë, trangu i marrjes së vendimit është i qartë për të:

- A është vullneti i Zotit që gratë të mos emërohen? Nëse është kështu, nuk kërkohet konsultim i mëtejshëm. Me një jo:
- A do të thotë fakti që Jezusi i thirri vetëm burrat për të shërbyer si apostuj automatikisht që gratë nuk mund të emërohen? Nëse është kështu, nuk do të ketë emërim të grave. Nëse jo, lind pyetja:
- A është emërimi i grave i pamundur për shkak të pohimeve përkatëse në letrat e Apostujve të Dhiatës së Re? Nëse është kështu, emërimit të grave i mungon një bazë e forte biblike. Nëse përgjigja për këtë pyetje është jo:
- A dëshiron Kisha apo takimi i apostujve të distriktit të emërojë gra në detyrë apo jo? Nëse po, do të ketë rezultate dhe pasoja rajonale e shoqërore:
- A e ka të nevojshme një zonë, një vend apo një rajon emërimin e grave? Nëse përgjigja është jo, nuk mund të ketë emërim të një posti për gratë. Nëse po:
- A e pranojnë komunitetet dhe shoqëria në këtë zonë rajonale idenë e emërimit të grave? Nëse thotë jo, nuk do të ketë emërim të grave atje. Nëse përgjigjen dhe thonë po:
- Gratë mund të emërohen në këtë zonë, vend ose bashkësi.

"Pra, ne kemi një proces të gjatë përpara nesh," sqaron Apostuli kryesor. Dhe e njëjta gjë vlen edhe për atë që ai tha në gjendjen e tanishme rreth të kuptuarit e postit, detyrës: "Unë mund ta kuptoj se aty-këtu do të ketë edhe pak mosdurim. Unë jam gjithashtu i vetëdijshëm se pritjet janë shumë të ndryshme. Por unë këmbëngul që ne të bëjmë një punë esenciale, të plotë për këtë çështje. Kjo natyrisht kërkon shumë kohë, por është thelbësore, e domosdoshme për unitetin e kishës".



Krishti – e ardhmja jonë
*„Hidhni mbi Të gjithë
merakun tuaj, sepse Ai
kujdeset për ju.“*

1. Pjetri 5,7

New Apostolic Church
International

